

Arrest

nr. 244 755 van 24 november 2020
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing van 1 april 2020 luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: V. D.

Voorna(a)m(en): L. V. F.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 08.05.1986

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 05.03.2018 in functie van zijn feitelijke partner V. D. V. V. (RR: ...) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980. Inmiddels is betrokkene's situatie totaal gewijzigd. De relatie heeft immers een einde genomen, en dit reeds minstens sinds 10.09.2018. Betrokkene zou volgens het politieonderzoek in het dossier zijn partner zelfs reeds verlaten hebben sinds 11.07.2018.

Artikel 47/4 luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer: 1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; [...]”

Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 17.05.2019 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Deze brief werd aan betrokkene betekend op 21.05.2019. Volgende stukken werden voorgelegd:

- kopie Surinaams paspoort
- bewijzen van tewerkstelling als uitzendkracht van 9/2018 tot datum van voorlegging stukken.

De voormelde brief vermeldde tot slot “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Betrokkene heeft geen verdere stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden er uitzonderingsvoorwaarden voor feitelijke partners zijn opgenomen, wat in casu niet het geval is. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van

herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 05.03.2018, bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 32 jaar lang in zijn land van herkomst. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken zodat het een belemmering zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing, noch kan dit blijken uit het dossier.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is en betrokkenen heden ook niet meer samenwonen. Het einde relatie van de relatie werd niet betwist door betrokkene en ook de referentiepersoon geeft aan de de relatie een einde heeft genomen. Er is geen sprake van gemeenschappelijke kinderen noch van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt. Betrokkene woont sinds 17.05.2019, en dus vóór voorlegging van de stukken in het kader van voormeld onderzoek, op het zelfde adres van de Nederlandse L., R. C. J. (RR: ...). Het is redelijk te stellen dat betrokkene ook met deze persoon geen relatie heeft aangeknoopt, gelet hij hier geen melding van maakte. Niet op 23.05.2019 en niet op een later moment.

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor een beëindiging van het verblijfsrecht. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen administratief dossier neer, wel een nota met opmerkingen.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van:

"ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/4 VAN DE VREEMDELINGENWET: EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL."

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De middelen worden als volgt toegelicht:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd genomen op grond van artikel 47/4 Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de initiële verblijfsaanvraag gebeurde op basis van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 47/4 Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, §4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° [...]

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Verzoeker meent dat dit laatste niet op afdoende wijze werd onderzocht.

De motivering in de bestreden beslissing wijst dan ook op een gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, waarmee zij de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Om te beginnen werd verzoeker reeds op 21.05.2019 verzocht om alle dienstige stavingstukken over te maken met het oog op het nemen van een eventuele beslissing tot beëindiging van zijn verblijf. Verzoeker legde toen een aantal documenten voor, die hieronder zullen worden besproken.

Evenwel wordt de bestreden beslissing pas genomen op 01.04.2020, en dus een jaar later! Thans kan verzoeker evenwel meer en betere documenten voorleggen dan een jaar geleden, daar zijn integratie in deze tussentijd alleen maar werd versterkt, zijn economische situatie er alleen maar beter op werd, zijn banden met Suriname er alleen maar minder hecht op werden, zijn familiale en culturele bindingen in België alleen maar hechter werden, zijn relationeel leven intussen ook wijzigde en hij een nieuwe relatie heeft...

Het gaat dus niet op om de huidige bestreden beslissing te gaan baseren en te gaan motiveren op basis van elementen van een jaar geleden!

Dit betreft een manifeste schending van de hierboven besproken beginselen van behoorlijk bestuur, i.e. het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zowel de situatie van verzoeker anno 2019 (ten tijde van het verzoek tot overmaken van stavingstukken), als nog meer zijn situatie op heden maken omstandigheden uit waarmee verwerende partij had moeten rekening gehouden cf. artikel 47/4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Zo legde verzoeker documenten voor van bewijzen van tewerkstelling waaruit bleek dat hij van september 2018 tot op datum van het overmaken (mei 2019) tewerkgesteld was als uitzendkracht (stuk 3).

Het hebben van een job en een inkomen is inderdaad nodig om een menswaardig leven te kunnen leiden, doch verzoeker toont hiermee wel degelijk zijn wil aan om hier te integreren, om hier voor zichzelf te kunnen zorgen en niet te moeten terugvallen op de Belgische overheid.

Bovendien heeft verzoeker niet “zomaar” een job. Hij heeft hier altijd gewerkt, van het moment dat hij in het bezit werd gesteld van zijn oranje kaart tot op heden (stuk 4).

Hij werkte eerste via interimkantoren K. en M. De laatste 17 maanden werkte hij via het interimkantoor Synergie bij telkens dezelfde werkgever, E.

Na zich daar 17 maanden bewezen te hebben als uitzendkracht, werd hem recent een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur aangeboden (stuk 5). Deze werd pas recent afgesloten, zodat verzoeker dit niet kon voorleggen ten tijde van het verzoek van verwerende partij om dienstige stavingstukken over te maken (mei 2019).

Hij werkt thans dus vast als arbeider bij E. NV (i.e. E.) te Malle en heeft hierbij een brutoloon van 13,50 euro per uur.

Hij werkt met andere woorden al anderhalf jaar voor dezelfde werkgever, waar hij is gestart als interim, doch zich heeft opgewerkt tot vaste waarde en ook nog verder toekomstperspectief heeft.

Verzoeker is thans dus op een duurzame manier tewerkgesteld in België. Het hebben van een vaste en voltijdse job vormt wel degelijk een bewijs van integratie. Daarnaast vormen alleszins de gevolgen van het hebben van een job (of dit nu interim werk is of thans een vaste job) tevens een bewijs van integratie, daar men hiermee een sociaal (en collegiaal) netwerk opbouwt.

Daarnaast vormt het huidig gezinsleven van verzoeker tevens een omstandigheid waarmee had worden rekening gehouden.

Hij heeft hier een vaste relatie, met mevrouw L. F. C. (RR: ... - stuk 6), waarmee hij samen thans een nieuwe huurovereenkomst heeft afgesloten.

Deze gaat in op 01.07.2020 (stuk 9).

Met deze vrouw heeft hij bovendien ook reeds twee kinderen (stuk 7), L. I. (RR: ...) en L. L. (RR: ...).

Het gezin heeft samen toekomstplannen, daar verzoeker en zijn partner wensen te huwen (hiertoe werden reeds de eerste stappen gezet bij de gemeente Malle) en verzoeker zijn twee kinderen wenst te erkennen.

Er is dus wel degelijk sprake van een waar gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (zie supra).

Daarnaast is verzoeker hier op alle mogelijke vlakken geïntegreerd: hij heeft hier een rijbewijs (stuk 8), volgde hier een cursus inburgering, heeft hier steeds gewerkt, heeft hier een gezin, vrienden, ... Zo is naast een tewerkstelling en een gezinsleven met partners en kinderen ook sprake van een sociale integratie.

Indien verwerende partij een dermate ingrijpende beslissing zoals de bestreden beslissing evenwel op de huidige situatie van verzoeker had gebaseerd, en niet op deze van een jaar geleden, had met al deze elementen rekening kunnen worden gehouden.

Verwerende partij heeft dan ook de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden (motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel) door op over te gaan tot het nemen van zo'n drastische beslissing met een enorme impact op het leven van verzoeker, en dit zonder een afdoende onderzoek naar de huidige situatie van verzoeker.

Het betreft evenwel een beslissing met een zeer grote impact voor verzoeker. Hij verliest zijn verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Hij werkt hier, heeft hier een duurzaam gezinsleven, sociaal netwerk, is hier ten volle geïntegreerd, ...

Verwerende partij had daarom op een veel grondigere manier moeten tewerk gaan en het dossier beter moeten opvolgen en niet een jaar na het verzoek tot toelichting van de individuele situatie nog een negatieve beslissing moeten nemen, zonder op een enkel moment rekening te houden met de huidige situatie.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

1.

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet voldoende gemotiveerd en heeft geen afdoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, daar er enkel wordt verwezen naar de relatie die verzoeker had, op basis waarvan hij verblijf verkreeg, maar die stuk liep.

Nochtans heeft verzoeker hier thans een nieuw duurzaam gezinsleven met partner en kinderen. Verwerende partij heeft desondanks geen enkele poging ondernomen om rekening te houden met de huidige situatie en dus het gezinsleven van verzoeker, daar de beslissing wordt gebaseerd op stukken van ruim een jaar geleden.

In de bestreden beslissing wordt het privé en familiaal leven van verzoeker evenwel niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoeker hier - zelfs los van zijn privé- en gezinsleven - voor zichzelf heeft opgebouwd (zie supra). In deze zin kan er verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 205.020 dd. 07.06.2018), waarin wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gekeken worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd.

In casu betekent dit dat er ook op dit vlak een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Hij is hier immers reeds meer dan 2 jaar tewerkgesteld, waarbij al ruim 1 jaar bij dezelfde werkgever, waar hij thans ook een vaste arbeidsovereenkomst wist te bekomen, hij heeft hier een inburgeringscursus gevolgd, hij heeft collega's, vrienden, is hier op alle vlakken geïntegreerd...

Kortom, verzoeker heeft een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familieleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker enerzijds gescheiden wordt van zijn partner en minderjarige kinderen en anderzijds opnieuw zijn leven zou moeten opbouwen in Suriname; dit vormt een onevenredige schade aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is gegrond.”

De verzoekende partij voert aan dat met de door haar overgemaakte stukken niet afdoende rekening is gehouden, dat deze niet correct zijn beoordeeld en dat evenmin rekening is gehouden met haar nieuw familiaal leven, waarbij onder meer minderjarige kinderen zijn betrokken. De bestreden beslissing zou onzorgvuldig zijn genomen. Zij voegt stukken toe aan het verzoekschrift en meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Zij heeft een nieuwe vaste relatie met haar partner en de minderjarige kinderen van de partner, die zij wenst te adopteren.

De verwerende partij heeft geen administratief dossier ter beschikking gesteld van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de bevoegde minister is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting hierop gewezen verwijst de advocaat van de verwerende partij naar de nota met opmerkingen.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het eerste en het tweede middel behoeven geen verdere bespreking.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN